

Heimskringla
kemur út (af förfallinu) á hverjum fimfundugi.
Skriftstofa og prentsmíða:
33 og 37 King St., Winnipeg, Man.
Eigandi og útgáfumenn:
Frimann B. Anderson.
Ritstjórn: Frimann B. Anderson.
Einar Hjörleifsson,
Egbert Jóhannsson.
Blatts kostar: einn árgangur \$2.00;
hálfur árgangur \$1.25; og um 3 mánuði
75 cents. Borgist fyrirfram.

Auglýsingar í blaðinu kosta:

ein dágur um 12 mánuði	\$300
3 dágur um 12 mánuði	120
1/2 dágur um 12 mánuði	120
3 dágur um 12 mánuði	75
1/2 dágur um 12 mánuði	40
3 dágur um 12 mánuði	35
1/2 dágur um 12 mánuði	40
3 dágur um 12 mánuði	30

Minni auglýsingar kosta: fyrir 1 pl.
um 1 mánuði \$2.00, um 3 mánuði \$3.00,
um 6 mánuði \$4.00, um 12 mánuði
\$15.00.
Auglýsingar, sem standa í blaðinu
skemmti tíma en mánuði, kosta: 10 cents
línan í fyrsta skipti, og 5 cents í annað
og þriðja skipti.
Auglýsingar standa í blaðinu, þangað
til skipts er að taka þær burtu,
nema samir sje um vísan tíma fyrir
fram.
Allar auglýsingar, sem birtast eiga
í nosta blá, verða að vera komnar til
ritstjórnarinnar fyrir kl. 4 e. m. á hádegis-
dögum.
Skriftstofa blaðsins verður opin alla
virkja daga frá kl. 10 til kl. 11.30 f. h. og
frá kl. 2 til kl. 4 e. h. nema á miðvikum.

**LAGAÁKVADANIR VÍDVÍKJANDI
FRJETTABLÖÐUM.**

1. Hver maður, sem tekur reglulega
móti bláfrá pósthúsinu, stendur í 4-
byrgi fyrir borginni. Hvert sem hann
nafn eða annars er skrifað utan á bláfrá,
og hvert sem hann er áskrifandi eða
ekki.
2. Ef einhver segir blaðinu upp,
verður hann að borga allt, sem hann
skuldar fyrir það; annars getur útgáf-
andinn haldið áfram að senda honum
bláfrá, þangað til hann hefur borgað
allt, og útgáfandinn á heimting á borg-
un fyrir allt, sem hann hefur sent, hvort
sem hann hefur tekið bláfrá af pósthúsi-
nu eða ekki.
3. Þegar mál koma upp út af bláfrá-
kaupum, má hófa málið á þeim stað,
sem bláfrá er gefið út á, hvar langt
burtu sem heimili áskrifandans er.
4. Dómstólar hafa áskurð, að
það sé neta að taka móti frjettablaðum
eða tímablaðum frá pósthúsinu, eða flytja
burt og spyrja ekki eftir þeim, meðan
þau eru óborguð, sje tilraun til svika
prima facie of intentional fraud).

**ÍSLENZKI SÖFNUDURINN
Í WINNIPEG.**

Forstöðumennirnir hafa í um-
bosi safnansins gefið út áskorun til
Íslendinga um það, að styðja söfn-
uðinn, og hún er prentuð hér síðar
í blaðinu.
Vjer erum ekki að öllu leyti á
sama máli, eins og þessir háttvirtu
herrar, að því er við kemur rök-
semdaleysisu þeirra. En það
kemur ekkert þessu máli við, því
í aðalatriðinu erum vjer þeim
öldungis samdóma:

Íslendingar hjer eiga að
styrkja söfnuðinn, og það er
övirsing fyrir þá alla sam-
an, ef hann fer á höfuðis-
vegna peningaleysis.

Vjer komumst að þeirri nigr-
stöðu á þennan hátt.

Vjer hugsum oss tvo flokka af
Íslendingum hjer í Winnipeg, að
því er þetta mál snertif. Annar
flokkurinn áhyllist trúarbragða-
kenningar þær, sem hja íslenska
kirkjufjelagi áhyllist. Annar
flokkurinn áhyllist trúarbragða-
kenningar þær, sem hja íslenska
kirkjufjelagi áhyllist. Annar
flokkurinn áhyllist trúarbragða-
kenningar þær, sem hja íslenska
kirkjufjelagi áhyllist.

Oss er ómöglegt annað að
sjá, en að það sje stöðugt
skylda alla þorra þeirra manna, sem
þeyra fyrra flokknum til, að vera í
safnarfjelaginu. Það er alls eng-

in meining í því, að láta vísan prest
skira sín börn og jarðingja sína
vini og ættingja, og vilja þó ekki
vera í söfnuði hans. Það er ómynd
að láta einhverja vísna trú, og vilja
þó ekki leggja svo mikla í söfnuð
fyrir hana, eins og það, að borga
eithvert litilfjörlegt fjelags-tillag,
ef menn eru ekki því fátækari.

Ef til vill hugsa sumir menn
sem svo, að þeir hlyni þó dálítið
að söfnuðinum með því, að fá prest
hans til að gera ýms aukapresta-
verk, svo sem skira börn og jarða-
dána. Vítaskuld, þeir borga dálítið
is fyrir það, og ljetta með því
undir fyrir söfnuðinum með að láta
prestinn hafa eitthvað að lífa á. En
ef allir hugsaðu sem svo, að þeir
gerðu nóg með því, þá hefðu menn
engin Íslenzkan prest í Winnipeg,
því aukaverkin eru ekki svo mörg
hjer meðal Íslendinga, að nokkur
maður gæti lífað á að gera þau,
nema með því móti, að það yrði
fjarska kostnaðarsamt fyrir þá, sem
hlut ættu að máli, miklu kostn-
aðarsamara en að vera í stóru safn-
arfelagi.

Og vjer göngum út frá því sem
sjálfstöðu, að þeir menn, sem láta
einhver vísan prest skira sín
börn og jarðingja sína vandamenn,
þeir hafa í raun og veru trúarbrögð
prestin; að þeir hafi að minnsta-
kosti svo líkar skoðanir og hann á
þeim sökum, að þeir geti stjafis í
sama safnarfjelagi og hann. Vjer
viljum t. d. ekki ætla nokkrum
manni það að öreynda, að hann byrji
lífa barna sinna með því, sem er hon-
um sjálfum persónulega ósannind
og hámbúg, eða að hann kveðji
ástvini sína í síðasta sinn með lygi,
að eins fyrir síðasakir. Í þessum landi
er enginn maður neyddur til að gera
þess háttar, og það væri ógöfugt
að gera það óneyddur.

Það er ekki nema skortur á
fjelagsanda hjá Íslenzkum Lúthers-
trúar mönnum hjer, að vera ekki í
safnarfjelaginu.

Það er að segja öllum þorra
manna. Það geta náttúlega verið
til persónulegar ástæðu, sem banna
mönnum að vera í hverju vísu. Fjo-
lagi sem er, eins safnarfjelögum
eins og öðrum, t. d. svo sterk óvild
við einstaka menn, að menn treysti
sje ekki til að vera í neinni sam-
vinnu eða fjelagskap með þeim.
Þess háttar getur hent flesta menn,
hvað góðir drengir sem þeir annars
eru. Og eftir því sem lunderni ís-
lendinga er varis, má æfnelega þó
ast við því, að þess háttar komi upp
meðal þeirra. Þegar þannig stend-
ur á, er mönnum ekki láandi, þó
þeir haldi sig utan af fjelagis, og
þeir geta að öllum líkindum fana-
lega rjett með því.

En það er ekki nema undan-
teking með þessa menn. Það er
svo fyrir þakkandi, að það er færri
hluti manna, sem ber hatur í brjóst-
um til annara manna.

Vjer andum oss þá að hinum
flokki, þeim flokki Íslendinga
hjer í þennum, sem er ekki Lúthers-
trúar í raun og veru. Þeir eru vafa-
laust til. Hvort þeir eru margir eða
fáir, látum vjer ósagt. Það er auð-
vitað, að þeir eiga ekki að ganga inn
í lútherskan söfnuð. Það væri
hræni, lygi.

Annad mál er það, hvort ekki
væri ástæða til þess fyrir þá, að
hlaupa nú undir bagga með söfnuð-
inum, þegar hann er í vanda stadd-
ur.

Första spurnarmál verður þá
aðvitað þetta: Er söfnuðurinn til
góðs fyrir þorra manna, eða ekki.

Vjer hlukum ekki við að segja,
að safnarfjelagis hjer sje mönnum
til góðs, eins og nú stendur á, frá
hvaða sjónarmiði, sem það er
áskoðað.

Þeir sem eru á móti trúarbrög-
um safnansins geta reyndar sagt:
„Safnarfjelagis er stjofnað til þess
að viðhalda lútherskri trú. Þá trú
ált jeg ranga. Það er því bein af-
leiðing, að jeg á fremur að vinna
móti fjelaginu, en styðja það“.

En það er ekki bein afleiðing.
Þeir verða að gæta að því, sem
fylgir þessum trúartrúðum, sem
þeir kunna að vera mótsúðir; og
þeir verða að gæta að því, hvað
þeir hafa sjálfir að bjóða, og hvert
takiferi þeir hafa til að bjóða það.
Þeir verða að gæta þess, að á síða-
lærdómur, sem allar síðasær þjóðir
viðurkenna, er kenndur í þessum
söfnuði, og kenndur þar vel, og að
sjálfir hafa þeir ekkert takiferi til
þess að boga hann, þó þeir fegnar
vildu. Og það er sannfæring vor.
Að það þurfi á vissum mönnum
að halda, til þess að herja því inn í
menn jafnt og þjett, að þeir eigi að
vera almennilegir menn.

Og þessi síðalærdómur er
kenndur vel í söfnuðinum nú sem
stendur, segjum vjer. Það er ekki
litis tillit takandi til þess. Það er
yfir höfuð að tala almennarómur, og
það ekki að ástæðulaisu, að á prest-
ur, sem söfnuðurinn hefur nú,
standi vel í sinni stöðu, og það
svo vel, að Íslendingar mega að
líkindum leita að lengi, áður en
þeir finna prest, sem mundi gera
það betur. En fyrir þá menn, sem
hjer er um að ræða, er einkum
ástæða til að taka það til greina, að
þessi prestur er í hús og hár frá ís-
landi, og þeir eru góðir. Það eru öll
líkindi til, að þessi söfnuður
á höfuðis, þá mundu menn hjer hja
upp á nýtt og fá sje annan prest.
Það ætti enginn að reyna til, að fá
annan í stöðinu fyrir sjera Jón
Bjarnason, því þegar öllu er á botn-
inn hvolft, sanna menn það, að
menn skipta aldrei um til betra, að
öllum líkindum til hins verra.

Eitt er líka ágætandi, hvað
sem trúarbrögðunum líður, og hvað
sem síðferðinu líður. Það eru til
hjer menn, sem vilja halda áfram
að vera Íslendingar, þó þeir sjeu
komnir hingað, sem vilja vernda
þjóðerni sitt, einkum mál sitt. Ís-
lenzkt safnagarlíf er vafalaust, eins
og nú stendur á, að sterkasti kastali
fyrir það. Það er lítil von um,
að menn haldi því við, ef söfnuðurinn
fer á höfuðis. Fyrir þá menn, sem
fyrir hvern mun vilja verða „inn-
fæddir“ Canadammenn strax upp á
stundina, er það náttúlega engin
ástæða.

En hvað sem öllu þessu líður,
þá er eitt alveg áreiðanlegt: Eftir
því sem skoðanir manna eru hjer í
landi, þá er það Íslendingum til
sóma, að hafa prest og safnagarlíf út
af fyrir sig, og það verður þeim til
mikillar övirsingar í augum manna,
ef hver einstakur dragur sig svo
í hlje, að þeir verða að hætta við það.

Af þessum ástæðum skorum
vjer á menn, að verða vel við til-
mælum safnansins, og sjna þá
rögg og þann dréngskap af sje í
þessu máli, sem dugar.

ATVINNUMÁL.

Því var lofað í síðasta bláfrá að reyna
því að svara upp á spurninguna: Hófum
vjer hagnýta oss atvinnuna hjer í landi
vel eða illa?

Upp á þessa spurning verður þetta
hlíf einasta og beinasta svar: Líla.

Svaris getur ekki övris ótrúvís,
þegar talað er um vörðar þjóðir menn í
einni heild. Þeir eru vítaskuld undan
þegnir þessu svari, sem numis hafa land
og gerst bændur; við þá er alls ekki átt
í þessari grein. Það mun ef til vill
þykja gífurlegt svar, að vjer höfum hag-
nýtt oss atvinnuvegina líla, en það er
eigi að síður satt. Það veru hrein og
bein ósannind að segja landa vora
líla fjettari til verka eða traust.

Ári til framgöngu í að leita
sje að vinnu, heldur en annara þjóða
menn, því þeir eru mörgum duglegri til
verka, og mörgum útsjóðarsamari með að
aðla sje atvinnu. Það er líka langt frá,
að það sje meining vor. En það er allt
annad mál, að vera duglegur vinnuamaður
og að hagnýta sje atvinnuna rjettilega.
Maðurinn getur verið óvirkjafnulega
duglegur við að moka leir og sandi út
á járnbrautum, grafa skurð, bylta og aka
grjóti og bera hestbyrðar af músteini og
veggliði allan daginn frá morgni til kvelds,
en í því er ekki fölginn hagnýting atvinn-
unnar, að vinna þannig baki brotnu, víku
eplir víku og áreptir ár, og það er
enginn auðvegur. Meiri hluti þeirra
manna, sem þannig vinna, liggja alloftast
atvinnulausir meiri og minni hluta vetrar-
tímans, sumpart vegna vöntunar á vinnu,
og sumpart ef til vill, sakir viljaleysis, og
þá kemur venjulega skort á samarlunni;
þau fara þá ekki ósjaldan öll, og stundum
meiri. Og það er því miður satt, að þorri
Íslendinga vinnur þannig, vinnur hina
óvönduðustu, undirrens erfiðustu, vinnu á
sumrum, og er síðan atvinnulaus á vetrum.

Það er undravert, hvað þeir eru fáir
tiltölulega, sem nokkuð hugsa um að
nema hagðverk, komast í verzlunar-
sjónustu, á skrifstofur o. s. frv. Það er
leitnilegt að sjá skarpa, velgefna unglinga-
plúta, ganga í erfiðustu vinnu undirrens
eða áður, en þeir geta loptað hundrat
punda þunga.

Ástæða til þess að svona gengur,
er bæði hugsnarleysi um framtíðina og
fjelagsleysi. Svo er þess og getanda, að
við handverksnám er fyrst í stað ekki
golds þá kaup, sem þorri svo margra
dúlmítr, og hja sama má segja um
verzlunarsérfr. Laun við þau eru eðli-
lega lág framan af, á meðan nemandinn
kann ekki til verka. Annad það, sem
hindrar margra frá að leita þessara
atvinnu, er, að maður fær sjaldnast vinnu-
una um leið og um hana er beðið. Maður
verður að bíða svo og svo lengi, stundum
fleiri mánuði, áður en autt rúm fæst í
verkstæðinu, og þessa bíð þeir ekki að
sem er peningalaus, og ef til vill einasta-
lingur. Honum býst vinnu við að moka
eða grafa, hann setir henni og hugar
svo ekki fram um handverksnám.

En þetta dugar ekki. V., sem
sje stakur þjóðflokkur, hljótu að koma
á vörri svo fyrir bori, að vjer getum bent
á íslenzkan mann í hverri
einustu ísnaðargrein lands-
ins. Fyrr en svo er komið, hagnýtum
vjer oss ekki atvinnuna rjettilega, fyrr
þurum vjer traustlega að búast við rjett-
látum almanna að öllum þjóðflokk
vorn, og fyrr stöndum vjer ekki jafnvel
að vígi og hjerlendri með. Það ætti
heldur ekki að vera óvinnandi verk að
fá þessu framgengt. Vjer höfum alger-
lega jafnmikla rjett, og jafnmikla heimi-
ling á, að fá vinnu á verkstæðum, í
verzlunar húsum, og á skrifstofum eins
og Ameríkumáðurinn, Englendingurinn,
Skotlendingurinn, o. s. frv. Og vjer
höfum öldungis eins mikla hæfileika til að
stunda þær hlífir eins og þeir.

Hja fyrsta spor til að fá þessu fram-
gengt er, að mynda verkamanna fjelag,
annathvort sje stak eða í sambandi við
framfarafjelagis. Tilgangur fjelagsins
þyrfti að vera:

1. að sjá um að fjelagslimir hefðu
atvinnu, að svo miklu leyti, sem það er
hægt, á vetrum, svo þeir ekki þyrfti að
eyða tímanum í fjelagsleysi, ef þeir á annad
þorð vilja vinna, og að sjá um að þeir fái
þá peninga reglulega goldna, sem þeim
er lofað á launum.
2. að hvetja öll ungmenni til að nema
handverk, verzlunarsérfr. og bókhald, að

þvína það sífeldlega fyrir þeim, hvo mikill
hagnað sje fyrir þau að nema, þó
þau í bráðinu þyrfti að vinna kauplífs eða
kauplaust, að hjálpa þeim, sem vilja nema,
til að komast í stöðuna, og ef þyrn nauðsyn,
krefti, að lána nemandapum lífram-
farilu um einn eða tveggja mánaða tíma,
svo framfarlega sem hann sýndi námfylsi
og skarpleik.

3. að mennta fjelagslimi.

Þetta ætti í raun og veru að vera hja
fyrsta og ætsta atvinnaverk fjelagsins,
þar es velgefnaugul manna yfir höfum byggis
á mentuninni. En þorri og fátækir vor
Íslendingar gerir það verkum, að vinnan
verður að stjia í fyrirlíðni. Meiri hljóta
að hugsa um að hafa eitthvað að vinnu,
fyrst af öllu. En það er ekki þar með
sagt að mentunin þyrfti að stjia á hakanum.

Þeir, sem vinna í hejum, geta ef þeir
vilja, menntað sig jafnframt og þeir vinna
sje kaup; þó því að eins, að verk-
mannafjelagis sje til. Til þess að byrja
með mátti halda fyrirlestra í fjelaginu,
um framfarir og breytingar á verknaði,
og um nýjar uppgrötvánir, um síðalærdóm,
og hvernig verkamaðurinn á að hagnýta sje
all verksins gegn aðli auðsins o. s. frv. En
til þess að fá nokkra verulega menntun,
þyrftu fjelagsmennirnir hja allra fyrsta,
að koma upp öftir litlu bókasafni, safni
af bókum, sem einkum líta að íslensku
yfir höfuð, fjelagsmál og notkun íslensku,
verklegum uppgrötvunum, málfræði,
álfræði, og efnisfræði. Þesskonar bóka-
söfn á hvert eitt og einasta verkmanna-
fjelag hjer í landi, og það er ekki lítil
verkleig menntun, sem meðlimir fjelagsins
geta þannig fengið að miklu leyti ókeypis.

Vjer segjum að miklu leyti ókeypis,
því vjer skoðum það svo, þó t. d. að hver
fjelagsmaður þyrfti að leggja sem svarat
10 cents á mánuði í bókasjóð, og það er
nóg til að byrja með, ef fjelagsmenn eru
ekki því ferri. Svo er það og almenn
venja hjer í landi, að ýmsir menn, sem
ekki standa í svona fjelögum, leggja
fram meira fje tiltölulega, en fjelags-
menn sjálfir, til bókasafnsins, einungis af
því þeir hafa góðan þokka á fjelaginu,
sjá að stefna þess er góð, og vilja því
hlýna að því á alrar lundir. Og það er
engin ástæða til að ætla, að Íslendingar
yrðu eptirbátar annara í þessari grein.

Það er lífsnauðsyn fyrir oss Íslen-
dinga, að fara að vinna í þessu átt. Að
fara að koma á fót íslenzku verkamanna-
fjelagi, annathvort sje stak eða í sam-
bandi við annad fjelag, og með því reyna
að hagnýta oss atvinnuna betur eptirleis-
is, en að undanförmu. Meiri hafa sje-
hvað miklu að hjerlend verkamannafje-
lag geta orkað, ef þeim er viturlega
stjórnað. Meiri hafa sje þau hald
uppi semilegu kaup, afmarkað vinnu-
tíma og á margan hátt bæta kjör verka-
mannsins, og koma í veg fyrir, að er-
lendir verkamenn sje fluttir í höpum til
þessa eða hins staðar, til að vinna fyrir
legra kaup, en fjelagsmenn vilja byggja.
Og meiri hafa sje hvernig verkamanna-
fjelögum hefur tekið að fá lög lands-
ins snúin eptir þörfum verkamannsins
í tilliti til skylda verkgefanda með að
þorri svo fyrir bori, að vjer getum bent
á íslenzkan mann í hverri
einustu ísnaðargrein lands-
ins. Fyrr en svo er komið, hagnýtum
vjer oss ekki atvinnuna rjettilega, fyrr
þurum vjer traustlega að búast við rjett-
látum almanna að öllum þjóðflokk
vorn, og fyrr stöndum vjer ekki jafnvel
að vígi og hjerlendri með. Það ætti
heldur ekki að vera óvinnandi verk að
fá þessu framgengt. Vjer höfum alger-
lega jafnmikla rjett, og jafnmikla heimi-
ling á, að fá vinnu á verkstæðum, í
verzlunar húsum, og á skrifstofum eins
og Ameríkumáðurinn, Englendingurinn,
Skotlendingurinn, o. s. frv. Og vjer
höfum öldungis eins mikla hæfileika til að
stunda þær hlífir eins og þeir.

Hja fyrsta spor til að fá þessu fram-
gengt er, að mynda verkamanna fjelag,
annathvort sje stak eða í sambandi við
framfarafjelagis. Tilgangur fjelagsins
þyrfti að vera:

1. að sjá um að fjelagslimir hefðu
atvinnu, að svo miklu leyti, sem það er
hægt, á vetrum, svo þeir ekki þyrfti að
eyða tímanum í fjelagsleysi, ef þeir á annad
þorð vilja vinna, og að sjá um að þeir fái
þá peninga reglulega goldna, sem þeim
er lofað á launum.
2. að hvetja öll ungmenni til að nema
handverk, verzlunarsérfr. og bókhald, að

þvína það sífeldlega fyrir þeim, hvo mikill
hagnað sje fyrir þau að nema, þó
þau í bráðinu þyrfti að vinna kauplífs eða
kauplaust, að hjálpa þeim, sem vilja nema,
til að komast í stöðuna, og ef þyrn nauðsyn,
krefti, að lána nemandapum lífram-
farilu um einn eða tveggja mánaða tíma,
svo framfarlega sem hann sýndi námfylsi
og skarpleik.

Þetta ætti í raun og veru að vera hja
fyrsta og ætsta atvinnaverk fjelagsins,
þar es velgefnaugul manna yfir höfum byggis
á mentuninni. En þorri og fátækir vor
Íslendingar gerir það verkum, að vinnan
verður að stjia í fyrirlíðni. Meiri hljóta
að hugsa um að hafa eitthvað að vinnu,
fyrst af öllu. En það er ekki þar með
sagt að mentunin þyrfti að stjia á hakanum.

Þeir, sem vinna í hejum, geta ef þeir
vilja, menntað sig jafnframt og þeir vinna
sje kaup; þó því að eins, að verk-
mannafjelagis sje til. Til þess að byrja
með mátti halda fyrirlestra í fjelaginu,
um framfarir og breytingar á verknaði,
og um nýjar uppgrötvánir, um síðalærdóm,
og hvernig verkamaðurinn á að hagnýta sje
all verksins gegn aðli auðsins o. s. frv. En
til þess að fá nokkra verulega menntun,
þyrftu fjelagsmennirnir hja allra fyrsta,
að koma upp öftir litlu bókasafni, safni
af bókum, sem einkum líta að íslensku
yfir höfuð, fjelagsmál og notkun íslensku,
verklegum uppgrötvunum, málfræði,
álfræði, og efnisfræði. Þesskonar bóka-
söfn á hvert eitt og einasta verkmanna-
fjelag hjer í landi, og það er ekki lítil
verkleig menntun, sem meðlimir fjelagsins
geta þannig fengið að miklu leyti ókeypis.

Vjer segjum að miklu leyti ókeypis,
því vjer skoðum það svo, þó t. d. að hver
fjelagsmaður þyrfti að leggja sem svarat
10 cents á mánuði í bókasjóð, og það er
nóg til að byrja með, ef fjelagsmenn eru
ekki því ferri. Svo er það og almenn
venja hjer í landi, að ýmsir menn, sem
ekki standa í svona fjelögum, leggja
fram meira fje tiltölulega, en fjelags-
menn sjálfir, til bókasafnsins, einungis af
því þeir hafa góðan þokka á fjelaginu,
sjá að stefna þess er góð, og vilja því
hlýna að því á alrar lundir. Og það er
engin ástæða til að ætla, að Íslendingar
yrðu eptirbátar annara í þessari grein.

Verzlunarmál.

Þesskonar bóka-
söfn á hvert eitt og einasta verkmanna-
fjelag hjer í landi, og það er ekki lítil
verkleig menntun, sem meðlimir fjelagsins
geta þannig fengið að miklu leyti ókeypis.